

v životě jsem vydělal slušné peníze. Byl jsem štědrý. Brzy mě znali žebráci, co se scházejí poblíž zrušené synagogy a samoobsluhy Delvita. Znali mě i bezdomovci, co prodávají charitativní časopis *Klošard*, který jsem kupoval každý den a dvakrát do měsíce nosil ty nepřečtené výtisky na roh naší ulice, kde stojí modrý recyklovací kontejner.

Koupil jsem si televizor a sledoval každý večer zprávy. Bavil jsem se tím, že jsem přepínal mezi programy veřejnoprávní televize a televizí soukromých ve snaze zachytit všechny reportáže z parlamentu. Několikrát jsem se viděl na obrazovce: poprvé při mé slavné interpelaci, pak jsem při pomalém detailním švenku kamery dvakrát poznal svoje předloktí v pravém dolním rohu (podle hodinek Longines, dal jsem za ně celou první výplatu), jednou jsem se přistihl v profilu, jak koukám do laptopu na internetové zprávy a nedávám pozor, co říká premiér, a jednou mě kameraman zabral krásně z anfasu – to jsem se zrovna zašklebil Varanově známce o vrozené rozhazovačnosti socialistů. Pan profesor měl totiž novou kravatu, tentokrát s modrobílými praporky a stříbrnými automobily F1, a já si vzpomněl, co o těch proslulých vázankách poznamenal poslanecký nestor Hruška: „Až přijde v kravatě s banánama, bude to znamení, že je z nás banánová republika. Potom se odstěhuju na Madagaskar.“

Měl jsem pěkné peníze a kariéru po dobrém startu. Do spokojenosti mi chybělo jediné – to nejpodstatnější. Sex.

Jednoho dne před sněmovnou se ke mně přitočil Kalina. Potřeboval s něčím píchnout –

že to spěchá. Nabídl mi, že mě sveze služebním vozem domů. Sedli jsme si dozadu, řidič ministroví přidržel dvířka.

„Ty nemáš stálou holku, vidí?“ vybalil na mě Kalina, jen jsme vyjeli.

Neodpověděl jsem a on pokračoval: „Potřebuju dneska večer záskok. Převlíkneš se do večerního. Ale nic moc formálního, rozumíš? Počkám na tebe v autě.“

„Proč? To pojedeme spolu?“

„Naservíruju ti jednu svoji buchtu. Něco dneska totiž mám. Jmenuje se Iveta. S nikým nechodíš, tak snad nikoho neubude, když si s Ivetou vyrazíte.“

„Mám jí dělat společnost?“

„No konečně. Hele, náhodou jsi dobrej, že mi chceš Helfnout.“

Řidič stáhl okýnko a vysunul z něj levou ruku. Držel v ní přenosný světelný majáček. Připlácl ho ke střeše a zařadil se do levého jízdního pruhu. Auto vyrazilo podél kolony šinoucí se k výjezdu z centra. Míjeli jsme jednu fabriku za druhou. Jeli jsme na východ.

„A ty s ní chodíš?“

„Už ne.“

„Tak proč sis s ní dal rande?“

„Protože to jsem s ní ještě chodil.“

„Jo tak. A proč jí neřekneš, že s ní nechodíš?“

„Ta by mi dala. Víš, jak bych pak vypadal před kamerou?“

„A kde máte sraz?“

„U koně.“

„Ke koňovi chceš jet ministerskou limuzínou?“

„A proč ne? Mirek schová majáček.“

Ale vlastně bych mohl být rád i za to, říkal jsem si. Nakonec jde o schůzku s děvčetem – něco, na co jsem se já už pěkně dlouho nezmohl.

Dorazili jsme před dům, kde jsem bydlel. Když jsme vystoupili, Kalina se znechuceně rozhlédl po ulici: „Prdel světa.“ Bylo dost teplo. Řidič dostal naříděno, aby počkal. Kalina šel se mnou nahoru. Odemkl jsem a ustoupil stranou, aby pan ministr mohl vejít. Kalina vpochodoval dovnitř. Podivil se, že garsonku dělí od bytu domácího pouhá překližka. Podíval se nalevo, podíval se napravo a nahlédl do chladničky. Myslel jsem, že mi moje doupátko pochválí. „Teda tomu říkám holobyť,“ řekl. A zeptal se, proč si nezažádám o poslanecký byt v západní části města.

Při převlékání jsem vysvětloval, že se mi na periferii líbí a že se rád dívám z okna na ty lidičky dole a na plynojem nahoře a že u toho poslouchám Svobodku.

Odplivnul si a rozmáznul slinu na linu polobotkou. Řekl, že nechápe, jak můžu *tady* přijímat návštěvy. Ačkoli na druhou stranu, dodal, to určitě odradí ženské od nápadu se ke mně nastěhovat. A mrknul na mě, jako by to nám dvěma bylo jasné.

Vykoukl z okna na ulici a pak zvedl hlavu k zelenému vršku, kde se blyštěla stříbrná koule.

„Víš, co by se stalo, kdyby to buchlo?“ zeptal se.

Zavrtěl jsem hlavou.

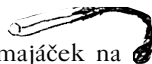
„Půl města by lehlo popelem.“

Prohlásil jsem, že můžeme jít. Proti mému letnímu obleku nic neměl. Jen kravatu jsem si musel vyměnit. Tyrkysová by se dala pokládat za modrou a modrá je barva Konzerv. Co kdyby mě někdo viděl?

Vzal jsem si karmínovou s jemným mřížkováním. Ta ho uspokojila.

Cestou na schůzku si zapnul notebook, a tak jsme mlčeli. Mirek nechal majáček na střeše, ale nezapnul ho. Asi na něj zapomněl. Nařídil mu, aby ho schoval do přihrádky, jsem si nedovolil. Majáček zůstal venku až do poslední chvíle, kdy jsme zabrzdili na náměstí u koně. Tam mě Kalina vystrčil z vozu. Sotva jsem za sebou zavřel dvířka, majáček začal blikat. Bylo tam strašně moc lidí a všichni na mě civěli. Tvářil jsem se jakoby nic. Doufal jsem, že příště pro mě Kalina bude mít lepší práci.

K limuzíně vykročila žena, co předtím stála pod pomníkem. Když jsem vystoupil já a auto se znova rozjelo, zatvářila se zmateně, podívala se na hodinky a šla pryč. Popis od Kaliny na ni seděl. Iveta.

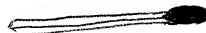
Dohonil jsem ji, představil se a vyložil jí, že on dnes večer nemůže, ale že ho rád zastoupím.

„Ten šmejdl!“ ujelo jí.

Byla docela hezká, oháknutá vcelku dobře, ale spíš sportovně, takže se to k mému obleku nehodilo. Pozval jsem ji na večeři, ale vůbec na to nereagovala. Chtěla vědět, kam jel Karel.

Řekl jsem, že má naléhavou práci pro premiéra. Chvilí váhala a pak prohlásila, že to se teda nedá nic dělat a že se teda bude dívat na televizi.

Pokrčil jsem rameny a popřál jí dobrou zábavu. Přemlouvat ji, ať večer stráví se mnou, jsem nehodlal. Nemrzelo mě to. Byl jsem rád, že odešla. Já bych si ji nikdy nevybral. Vždycky jsem měl vyhraněný vkus a na každé ženě mi buď něco vadilo, anebo chybělo. Co, to jsem nevěděl. Ale že nejsem na hubené odbarvené blondýny, v tom jsem měl jasno. A tahle navíc měla prsa pod blůzkou zvednutá až ke krční jamce – jako by je nadnášel neviditelný sluha. Kalina zřejmě neodolal, napadlo mě, a pak zjistil, že ho oklamala její pušapka.

Domů jsem šel pěšky. Myslel jsem na to, co řekl Kalina. Že nemám „stálou holku“. Spletl se. Neměl jsem žádnou. Nikdy. A to mi bylo pětadvacet. Kdyby to byl tužil, asi by si našel jiného tichého tajemníka. A se stínovým poslancováním bych měl taky šlus.

Na střední škole nepřicházel sex v úvahu, aspoň pro mě ne. Měl jsem průměrné známky a snažil jsem se je zlepšit. Dalo to hrozně práce. Z domova jsem chodil rovnou do školy a ze školy zas rovnou domů. S tenisem jsem skončil v patnácti, s lyžováním v šestnácti. Pak už jsem se jenom učil. Kamarády jsem si mezi spolužáky nenašel. Na večírky – párty se jim ještě neříkalo – mě nikdo nezval. Program kin mě nezajímal. Divadla jsem vnímal jako divná místa, kde se hodně mluví a málo děje, a všechno je to lhostejné. Bavila mě symfonická hudba, pouštěl jsem si ji do sluchátek při řešení úloh s integrály a rovnicemi o mnoha neznámých. Na koncerty jsem nechodil. Maturitní vysvědčení bylo krásné: dvě jedničky a dvě dvojky. Dostal jsem se mezi velmi dobré žáky, ale na premianty jsem nedosáhl. Maminka ze mě měla radost. Vyslovila přání, abych šel na ekonomii nebo na práva. Za poslední vysvědčení jsem od ní dostal horské kolo. Ještě jsem na něm neseděl.

Na vysoké ekonomické jsem si vedl jako na střední. Byl jsem z metropole, do školy jsem to měl půl hodiny tramvají. O kolejních mejdanech jsem věděl jen z doslechu. Rval jsem se s angličtinou, nějak mi nešla do uší, nerozuměl jsem Britům ani Američanům, ale vždycky jsem věděl, o čem je řeč, když anglicky promluvil nějaký Afričan. Po večerech jsem chodil do jazykovky na konverzaci a po nocích jsem si přivydělával v pekárně. V druhém ročníku jsem získal od banky nevelký úvěr – tenkrát to bylo tak snadné! –, koupil jsem tchajwanskou kopírku a otevřel si pod betonovým schodištěm v menze miniaturní copyshop. Když jsem musel na přednášku a nemohl kopírovat sám, najal sem si za

čtvrtinu výdělku jednoho prváka. Nijak jsem nezbohatl, ale měl jsem aspoň na učebnice a na stravu a taky jsem mohl přispět doma na nájem. Učitelé mě plácali po rameni a říkali na semináři: vidíte, správný kapitalista se nebojí začít od píky. A já byl unavený, nevy spalý a frustrovaný. Posvítili si na mě z bernáku – měl jsem chybné účetnictví a nezaregistroval jsem si živnost. Průšvih se urovnal, ale zaplatil jsem krvavou pokutu. Ve čtvrtém ročníku jsem copyshop prodal s mírnou ztrátou a vrhl se na studium ke státnicím. Školu jsem zakončil s vyznamenáním – diplom měl pěkné červené pouzdro – a s jistotou, že už nikdy nechci podnikat.

Po vojně jsem si začal hledat práci. Odpověděl jsem na inzerát v novinách a nastoupil jako manažer vnitřního účetnictví do velké firmy pamatující totalitu. Dřív obchodovala se zbraněmi, teď s ropou, s ropnými oleji, s tuzemskými traktory, s korejskými auty a se zbraněmi. Podal jsem si taky přihlášku ke vstupu do Sociálka. Nebral jsem to vážně. Jen jsem se nechtěl večer po příchodu z práce nudit. Studoval jsem stanovy strany. Stala se ze mě Sociálka, nepolíbená politikou ani jinak.

Jistě, nějaké pokusy byly. Mladý perspektivní ekonom v podniku sídlícím v City nemohl uniknout pozornosti sekretářek a asistentek v dvaadvaceti podlažích kancelářského mrakodrapu (připomínajícího ze všeho nejvíc zapalovač zn. Ronson). Za strategickou byla považována doba oběda. Kantýna byla v suterénu a kolem poledne do ní sjížděly čalouněnými výtahy stovky mladých žen. O jídlo šlo jen mužům a ti byli v drtivé menšině.

Rád jsem obědval sám, sedával jsem si vždycky jen k prázdnému stolu. Poprvé si ke mně přisedla vysoká bruneta s účesem na kluka a orlím nosem. Vůbec se nezeptala, jestli je u mě volno. Byla na můj vkus vyhublá, ale její nos se mi líbil. Když promluvila, předkláněla hlavu a kroutila s ní, jako by mě tím zobanem chtěla klovnout. Nikola, představila se. Osobní asistentka ředitele firmy Notax ze sedmého. Nad dvojitou porcí roštěnky bez brambor a bez omáčky, zato s kupkou hlávkového salátu, si stěžovala na šéfa, který jí odmítá zvýšit plat. Měla ho o dost vyšší než já, ale to jsem jí neřekl. Raději jsem zavedl řeč na bydlení a zmínil se o svém podnájmu pod plynojemem. To byla chyba. Jakmile zjistila, že bydlím sám, nedala jinak, než že se ke mně podívá. Ještě jednou jsem si ji prohlédl, když šla k pásu, kam se odkládají tácy. Měla pěknou postavu, jen boky nemusely být tak kostnaté a lýtka tak svalnatá. Byli jsme stejně staří. Zachytil jsem obdivný pohled, kterým ji provázel břichatý manažer od vedlejšího stolu. Zvedlo mi to sebevědomí.

Když jsme v pět skončili, odvezla mě Nikola svým bílým autíčkem na periferii. Jak šlapala na pedály, sukně šatů se jí vyhrnula vysoko nad kolena. Dlouho ji tak nechala a pak si lem stáhla dolů. Ale stydlivá nebyla. Když jsem odemkl byt a vyzval ji, ať jde dál, otočila se ke mně a dala mi pusu. Do oka se mi zabodl její nos. I já ji objal. Byla dlouhá a hubená jako fazolový lusk. Musel jsem se z toho polibku vzpamatovat. Pálilo mě oko. Odskočil jsem si do kuchyně, ve spíži jsem měl láhev vodky. Když jsem se vrátil ke dveřím, ještě pořád zely dokořán a na podlaze se válely bílé šaty, bílé lodičky, bílé kalhotky a do kuličky